

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

26. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

28. ČERVNA 2020

Z obsahu:

Modlitba Jakuba

Katecheze
papeže Františka
z 10. června 2020,
Řím, knihovna
Apoštolského paláce
- strana 2 -

Blahoslavený Januarius

Maria Sarnelli
Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu

Alice Lenczewské (8)
- strana 6 -

Mariánský sloup

na Staroměstském náměstí
opět stojí
- strana 8 -

Nejkrásnější květ ráje (9)

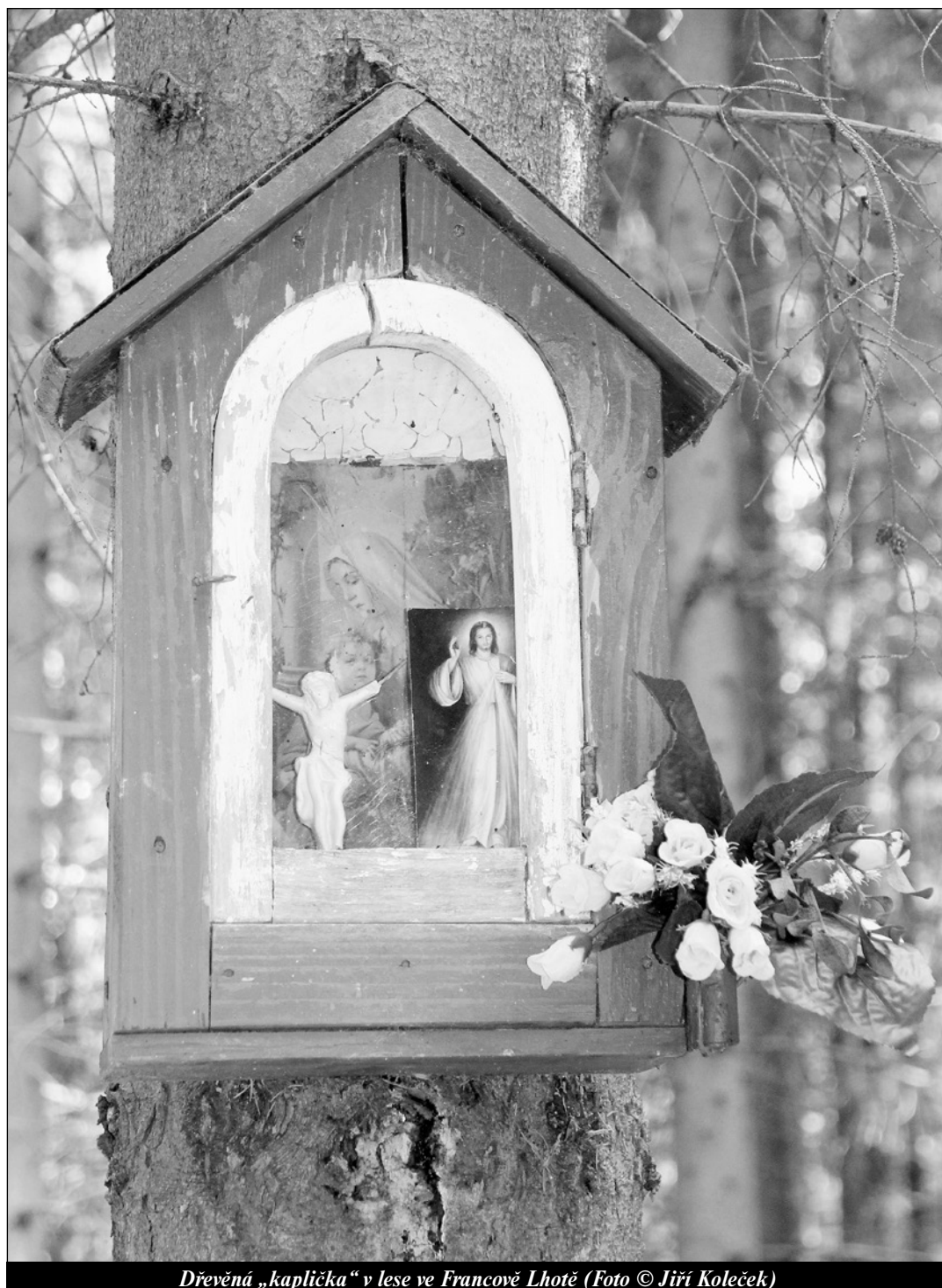
Kardinál Alexis
Henri Marie
Lépicier O.S.M.
- strana 9 -

Agendy OSN využívají

pandemie k propagaci
potratů
- strana 10 -

Podivuhodný život

Mariam Baouardy
(1846-1878) - 2. část
- strana 12 -

Dřevěná „kaplička“ v lese ve Francově Lhotě (Foto © Jiří Koleček)

Blahoslavený Januarius Maria Sarnelli

Byl jedním z nejbližších spolupracovníků sv. Alfonse z Liguori. Už jen to bl. Januaria činí výjimečnou osobností. Navíc ho utvářela hluboká víra i láska k Nejsvětější Trojici a k Panně Marii a také k lidem, zejména k těm na okraji společnosti. Rozdal se jim beze zbytku, což není pouhá fráze, nýbrž holý fakt. Tento redemptorista totiž zemřel celkovým vyčerpáním, jež si přivodil službou Bohu a svým bližním. Právem byl nazýván „Apoštolem Neapole“.

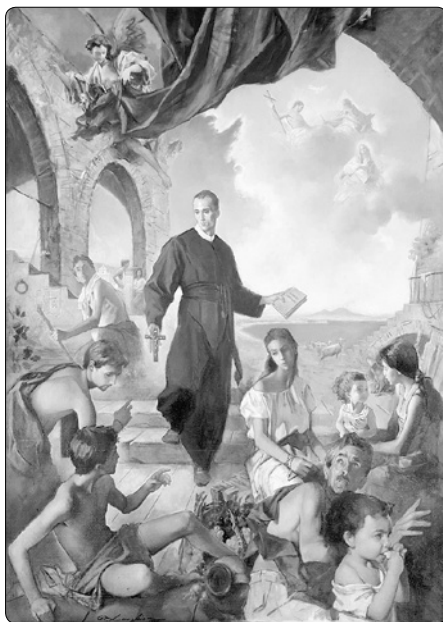
Byl jedním z osmi dětí žádaného neapolského právníka Angela Sarnelliho, který si díky svým úspěchům v soudní síni přišel na slušný majetek a mohl si později opatřit i baronský titul a k němu baronii Ciorani. S chotí Kateřinou, dcerou neapolského měšťana Scopy, vedli příkladný život věřících katolíků, k němuž vychovávali i své děti. Tři ze synů se stali kněžími – Ondřej diecézním, Jan jezuitou a Januarius, narozený 12. září 1702, redemptoristou.

Od svých 10 let navštěvoval Januarius jezuitské kolegium ve svém rodném městě, sídlící prakticky naproti rodinné rezidenci, a ve 14 letech zahořel touhou do Tovaryšstva vstoupit. Na rozdíl od svého staršího bratra Jana, který ho v tomto směru bezpochyby inspiroval, ale nebyl přijat. Nezatrpkl. Uposlechl otcova přání, aby šel podobně jako nejstarší bratr Dominik studovat práva. Díky tomu nabraly jeho životní osudy úplně jiný směr a on mohl žasnout, jak Bůh vede své věrné po bezpečných stezkách, nechají-li se ovšem vést a nechtějí-li umanutě kráčet po cestě, kterou si vytyčili sami.

V roce 1722 obhájl Januarius doktorát a mohl si otevřít vlastní praxi. Po otci podědil výtečné schopnosti, hlavně však ryzí zbožnost. Ve chvílích volna vklouzl do nedalekého kostela a tam trávil desítky minut na modlitbách před vystavenou Nejsvětější svátostí. Samozřejmě pro něj byla každodenní účast na mši svaté a denně též rozjímal tajemství Boží. Vstoupil také do *Kongregace doktorů*, spolku, jehož členové krom společných modliteb přicházeli pondělí co pondělí do jednoho z neapolských špitálů, v němž leželi nevy léčitelně nemocní. Motivováni láskou k bližnímu se o tyto ubožáky starali a konali pro ně i ty nejpodřadnější služby. A lze říci, že právě u lůžek těch stovek strádajících chudáků, kteří přechoť často jevíli známky naprosté duchovní prázdnoty, Januariovi prvně přišlo na mysl, že se chce věnovat lidem

z okraje společnosti, stojícím často nad propastí záhuby.

V souvislosti s tím bylo pro něj podstatné, že se během advokátní praxe spřátelil s jedním kolegou právníkem – jmenoval se Alfons Maria z Liguori – a to zrovna nedlouho předtím, kdy tento prvotřídní advokát prohrál vinou pochybení proces a poté prakticky ze dne na den skončil s právníkou praxí a vstoupil do semináře

**Giuseppe Antonio Lomuscio (nar. 1955):
Blahoslavený Januarius Maria Sarnelli**

ře. Po vysvěcení v roce 1726 začal Alfons kolem sebe seskupovat zejména mladé lidi, zasněžené i nezasvěcené, a se zápallem sobě vlastním je vedl blíž a blíž k Bohu. Jedním z nich byl Januarius Sarnelli, jenž za dva roky (1728) Alfonse napodobil, zanechal advokátské praxe a vrhl se na studium bohosloví.

Spolu s Alfonsem z Liguori se usadili v tzv. *Čínském kolegiu*. Jednalo se o institut založený P. Matoušem Ripou, jenž byl dlouhá léta misionářem v Číně. Říši středu však byl nucen opustit a vrátit se domů. V městě pod Vesuvem Matouš nesložil ruce do klína, ale podařilo se mu založit tento institut, v němž chtěl formovat

budoucí misionáře pro Čínu. Představoval si, že Alfons s Januáriem půjdou jednou v jeho stopách, leč chatrné zdraví to mladému Sarnellimu nedovolovalo; navíc neměl pocit, že ho Bůh volá právě k tomuto úkolu. Před očima mu vyvstávaly obrazy na smrt zubožených nemocných nešťastníků v největším neapolském špitále a také mnozí z nejchudších čtvrtí, o něž se nikdo nestaral – kromě skupinky nadšenců vedených Alfonsem, zvané *Večerní konference*. Právě oni k těmto lidem neúnavně po večerech přicházeli a hlásali jim slovo Boží. Připomínalo to tak trochu časy Skutků apoštolských – lidé se houfovali na náměstích, kde k nim kazatelé promlouvali, a nechali na sebe působit Boží moc. Brzy se náměstí plnila tak, že to vzbuzovalo nelibost městských úředníků, proto přikročil Alfons se svými druhy ke vhodné obměně: vytvářeli skupinky menší, s nimiž se scházeli po domech. Kněží účastníci se *Večerních konferencí* poskytovali svátosti zájemcům, jejichž počty rostly geometrickou řadou. Z Neapole (v překladu Nového Města) se skutečně zjevně stávalo nové město. A Januarius Sarnelli na tom měl nezanedbatelný podíl.

Byl rovněž členem *Kongregace apoštolských misíí*, jejímž posláním bylo vedení lidových misíí. Obě příbuzné společnosti mu daly krom jedinečné zkušenosti nesmírně cennou devízu – poznání mentality lidí na okraji.

Dne 8. června 1732 přijal Januarius kněžské svěcení. Na podzim téhož roku založil Alfons z Liguori ve Scale misijní společenství, jež si vytklo za cíl hlásat radostnou zvěst vesničanům a pastýřům žijícím v okolních kopcích. Dal tím vlastně základ kongregaci redemptoristů. Ač měl Januarius v úmyslu přidat se k Alfonsovým čtyřem druhům, jeho duchovní vůdce P. Manulio mu to rozmluvil. Zdálo se, že prozíravě, neboť úkol duchovně sloužit okolním vesničanům byl nad síly maličkého společenství, které se zanedlouho rozpadlo.

Januarius však neponechal svého přítele jeho osudu, bránil ho jako lev před posměváčky a v červnu roku 1733 mu stál po boku, když vedl misie v Ravellu. V září se pak do Ravella za Alfonsem vrátil a už u něj zůstal, třebaže ho to táhlo spíše do Neapole. Spolu poté vedli misie na území baronie rodiny Sarnelliových, tj. v Ciorani. Tehdy je napadlo zřídít zde misijní dům a vystavět kostel. Januariusův otec Angello Sarnelli svolil, ač věděl, že financování tohoto projektu by mohlo přivést rodinu na mizinu. Myšlenku podpořili i oba Januariovi bratři kněží, Jan a Ondřej, a tak mohl v Ciorani brzy spatřit světlo světa první klášter kongregace redemptoristů.

Tři roky působil Januarius jako neocenitelný pomocník zakladatelského díla Alfonsova, až se s jeho souhlasem vrátil zpět do Neapole, protože ho třileté úsilí takřka vyčerpalo a on potřeboval nějaký čas na rekonvalescenci.

Neodpočíval dlouho, brzy se pustil do boje s prostitucí – ten problém mu ležel již dlouho na srdci. Prostitutky byly na základě městského dekretu vykázány na periferii města a Januarius za nimi přicházel, aby je přiváděl ze šikmé plochy zpět na cestu vedoucí k věčnému životu. Věděl, že mnohé z žen dovedla na toto dno extrémní materiální chudoba, proto jim nabízel i případnou pomoc, což si mohl díky slušnému finančnímu zázemí rodiny dovolit. A skutečně se mu podařilo některé z nich přesvědčit ke změně života. Nezastrašili ho ani různí pasáci těchto padlých žen, kteří tak přicházeli o příjmy a kteří se mu v jeho počínání snažili zabránit hrozbou násilí, ba dokonce zabítí. „*Jsem připravený snést cokoli, klidně i smrt. Byl bych šťastný, kdybych měl kvůli svému úsilí zemřít,*“ vyrážel jim zbraň z ruky neohrožený P. Sarnelli.

Další skupinou, na niž zaměřil Januarius svou pozornost, byly bezprizorné děti. Stal se jejich otcem, neapolská drobotina za ním chodila jako ovečky za pastýřem, jehož hlas poznaly. Desítky hladových dítek živil v rodinné vile, kterou obýval, dokonce je sám u stolu obsluhoval. Živil je však i Božím slovem a všichni ti malí pak přirozeně hltali jeho slova o Boží lásce.

K tomu připočtete návštěvy hospiců, vězení, dále četné misie v rámci misijního

díla redemptoristů, na něž odchodem do Neapole v žádném případě nezapomínal, katecheze či duchovní vedení těch, kteří ho vyhledávali. Přitom byl Januarius autorem asi třicítky knížek, jednu napsal i na téma prostituce a například titul *Obnověný svět* vyšel do konce 19. století v neuvěřitelných 38 vydáních! Nejen jimi se stal P. Sarnelli známým daleko za hranicemi města pod Vesuvem, jeho věhlas se jako láva rozléval po celé Evropě. Všude tam doléhaly zvěsti o až nadpřirozené pracovitosti tohoto neapolského kněze.

Januariovo vytižení bylo vskutku obdivuhodné a znásobuje ho ještě fakt, že se musel potýkat s vnitřními boji i nepochopením těch nejbližších a že trpěl tuberkulózou plic, jež mu způsobovala značná omezení. I tak se vrhal do četných misijních podniků včetně toho posledního, jenž se vztahoval na visky a osady rozptýlené kolem Neapole. Když po roce Alfons jako představený misii usoudil, že by se měl vrátit do Ciorani, svolil k tomu kardinál Spinelli, jenž byl otcem myšlenky těchto misii, pod podmínkou, že posláni po něm převezme Alfonsova pravá ruka – Januarius Sarnelli. Ten souhlasil, přestože cítil, že mu sil vinou stále se zhoršující nemoci kvapem ubývá. Vůbec se nešetřil a bez ohledu na vážný zdravotní stav podstupoval veškerou námahu, která je s tak zodpovědnou funkcí i s obcházením odlehklých vísek spjata.

Ještě v dubnu roku 1744 vedl rekolekce pro kněze v Posilippu – řečeno bez nadsázky, do nich vložil své poslední síly. Koncem měsíce už ho bratři převezli do Neapole, ježto byl tak vyčerpaný, že dále prostě nemohl. Dne 1. května požádal, aby ho přenesli do kostela Santa Maria dell’Aiuto, aby v něm odsloužil mši, avšak hned zkraje bohoslužby pozbyl vědomí a upadl na oltář.

O tři dny později se nechal přenést do nedalekého S. Angela, doufaje, že tamní ovzduší mu prospěje, leč nestalo se tak a koncem května se musel vrátit do Neapole. Umřít. Už si tím byl jist, stejně jako tím, že už nikdy nebude s to stanout u oltáře. Pod svou střechu si ho vzal nejstarší bratr Dominik, jenž jako jediný ze sourozenců v tomto jihoitalském přístavu žil.

Alfons z Liguori nemohl přijít, aby byl svému druhu z nejmilejších nablízku, poslal k němu ovšem dva spolubratry –

P. Francesca Tartagliona a novice Francesca Romita, kteří mu měli být k dispozici, kdyby potřeboval duchovní potravu.

Poslední dny trávil Januarius ve velké vnitřní usebranosti a radosti. Blížil se jeho konec, blížilo se jeho setkání s Vykupitelem, jehož jméno jako redemptorista nosil (Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele = latinsky *Congregatio Sanctissimi Redemptoris*). Svědčí o tom jeho slova, jež pronášel k těm, kteří ho potěšovali.

Tak například komorníkovi svého otce, jenž ho povzbuzoval v důvěře v Boha, protože se beztak ještě uzdraví, řekl: „*Rád bych, kdybych mohl, vykřičel do světa, že jedinou mou potěchou je vědomí blížící se smrti. A vy mi tu mluvíte o životě...*“ Kanovníku Sersalemu, který přišel k jeho lůžku s podobnou radou, zase pravil: „*Otče, nějaký čas mě trápily skrupule, ale nyní děkuji Pánu, že zmizely. Mohu tak umírat v klidu a bez skrupulí. Cokoliv jsem dělal, bylo to se snahou podobat se Bohu. Má obět je již dokonána, nemluvte mi tady proto víc o životě, toužím žít už jen se svým Pánem.*“

Koncem června vydal P. Januarius Sarnelli poslední pokyny ohledně rozdělení almužen a svého pohřbu. Zemřel 30. června 1744 v nedožitých 42 letech, po 12 letech mírou vrchovatou naplněné kněžské služby. Jeho poslední slova na tomto světě byla slova modlitby, kterou zaznamenal jeden z bratří dlicích u jeho lože:

„*Otče můj, zde jsem! Tvor se vrací ke svému Stvořiteli, syn k Otci. Pane, jestli se Ti to tak líbí, vzdychám po možnosti přijít k Tobě a patřit na Tvou tvář. Nechci však zemřít, ani žít, toužím jen to, co chceš Ty. Ty nejlépe víš, co jsem dělal a nač jsem myslel. Vše bylo ke Tvé slávě.*“

U Januariovy otevřené rakve stála vojenská stráž, hrozilo totiž, že nekonečné davy lidí, kteří se s ním přišli rozloučit, ji vezmou útokem ve snaze vzít si něco na památku na milovaného kněze.

P. Januarius Sarnelli byl 2. července pochován v boční kapli sv. Mikuláše v chrámu S. Maria dell’Aiuto. V roce 1894 byly jeho tělesné pozůstatky přeneseny do kostela redemptoristů S. Antonio a Tarsia v Neapoli a o 100 let později do kostela v Ciorani, u jehož vybudování kdysi stál. Dva roky nato (12. května 1996) jej Jan Pavel II. blahořečil.

STOLNÍ KALENDÁŘE NA ROK 2021

MALÁ POSELSTVÍ VOJTĚCHA KODETA

Fotografie a texty Vojtěch Kodet

Týdenní stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2021.

Pavel Nebojsa - Doron

Kroužková vazba, 240x135 mm, 69 Kč

NAŠE KOSTELY

Fotografie Vojtěch Kodet, Miroslav Hlávko, Pavel Kindermann, Lenka Fojtíková, František Ingr • Texty Štěpán Havlíček

Týdenní stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2021. Obsahuje fotografie sakrálních staveb ČR s popisem.

Pavel Nebojsa - Doron

Kroužková vazba, 240x135 mm, 69 Kč

ZÁLOŽKOVÉ KALENDÁŘE NA ROK 2021

Prodáváme tematické záložkové měsíční kalendáře na rok 2021 s citáty různých autorů k tématu kalendáře. Kalendář lze zavěsit na stěnu.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 70x215 mm, karton, 65 Kč

ŽIVOT SVĚTICE A ÚCTA K NÍ

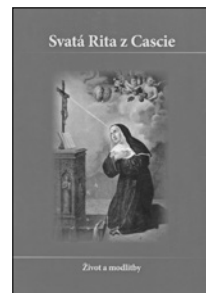
SVATÁ RITA Z CASCIE • „PERLA Z UMBRIE“

Kolektiv anonymních autorů • Z angličtiny přeložila Eva Fleischerová • Odborná konzultace

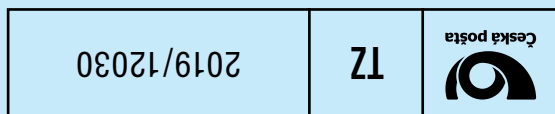
P. ThDr. Angelo Lemme, OSA

Vyšlo s církevním schválením. Stručný přehled života italské manželky, matky, augustiniánky a mystičky, svatě Rity z Cascie (1381-1457). Zároveň i díky bohatému obrazovému materiálu je čtenář velmi dobře seznámen s úctou k této světici. Neschází ani několik modliteb spojených se svatou Ritou.

*Opatství Staré Brno řádu sv. Augustina
Brož., A5, křídový papír, 48 stran, 189 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticem.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticem.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravi. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticem.cz; <http://svetlo.maticem.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticem.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticem.cz; tel.: 587 405 431, www.maticem.cz; inzerce: redakce@maticem.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se používáme konečného usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.